

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XXIX. Ut itidem in contemplantis animo, ardens excitetur, Christo pro injuria satisfaciendi, cupiditas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

abhorres, ut vix te ipsum valeas tolerare. Qui etiam alibi de hoc sui odio ob Christum peccatis nostris interfectum pluribus agens, his inter cætera in semetipsum acerbis insur-

P. 1. Stim. *c. 2.* git: Nõnne mirabile videtur, me cogitare, te tam nobilissimum & benignissimum Dominum, pro me tam vilissimo mortuum, & non statim descere præ nimia tristitia? Et quomodo si non esset contrarium tuæ voluntati, me materiali gladio, non occido præ dolore, qui sui occasio tua mortis? Cum patientia ergo magna me debeo sustinere, sicut sustinerem, cum aliquem inimicum meum coram oculis meis video, quem toto corde occidere affectarem, quamvis non auderem aliquâ ratione.

Sed jam hoc pars quædam est proximè sequentis exercitij; in quo plura, de hac Christo satisfaciendi voluntate, etiam ex ipso Bonaventura proferemus.

In Monit. *M. S.* Non est tamen hoc loco prætermittendus, ex B. Bonav. monito studioso ascetæ usurpandus affectus; ut nempe cor suum perfecto odio oderit, ut peccatorum fontem, quibus amabilem DEI bonitatem offendit; atque eapropter omnem neget delectationem suis sensibus, quò cordi suo ægrè faciat, & tanti mali autorem ulciscatur.

CAPVT XXIX.

Ut itidem in contemptantis animo, ardens excitetur, Christo pro injuria satisfaciendi, cupiditas.

Superiori quoque connexum est hoc exercitium, quò satisfactionis appello, quòdque præcipuè actus dicitur complectitur.

§. I.

Prior pars hujus exercitij: coram ipso Christo aut DEO Patre, sese reum mortis Unigeniti constituere.

Prior actus est: ut veluti subinde contingit inter homines, ut qui in alterum, præsertim malis dictis injuriosus fuerit, is verecundo ac pœnali corporis habitu, adigatur, luto satisfacere, & supplice dicti factive sui retractatione, illatam injuriam repensare: similiter & tu in re præfenti, imaginariè assumpto nocentis & jam damnati habitu, & quasi funestam restim collo præferens, coram JESU crucifixo te sistas, humiq; prostratus reum te fateare mortis ipsius; tam indigni facti suppliciter veniam petens, atq; ad omnem pœnam suppliciumve, honorariæ satisfactionis nomine, temetipsum paratum offerens. Inter quæ, si ita placuerit, iteres cum mœsto gemitu, illam B. Augustini, aut similem *Aug. med.* aliquam suspirationem: *Quid fecisti, dulcissime puer, ut ita. 7.* traheris? *quid commisisti, ô amantissime juvenis, ut ita judicaveris? Ecce ego sum causa tui doloris, ego plaga tua occisionis.* Aut illam S. Bonaventuræ: *Pro me, Domine, vulne- P. r. Stim.* ritues, non pro te: *Et tu vulnem portas, non ego. Quid est c. 2.* hoc? *ego debeo esse subiectum vulnerum, Et non tu: quia ego sum qui peccavi, ego qui iniquè egi: sed tu, qui es innocens orvis, quid fecisti? Et infra: nonne melius erat, bonè JESU, ut non essem, quàm ut factus te occiderem? Et cur carnes meas non lacero præ dolore? aut quomodo me omnis creatura non occidit, qui sui occasio tua mortis?*

Et quidem profectò, si rem ipsam humanis pensemus rationibus, multò æquiùs erat, ô bone JESU, eum qui peccarat, admissi sui pœnas pendere, quàm te Agnum innocentissimum, quæ non rapueras, exolvere. Rursùmq; præstabat (uti videtur) mundum universum funditus æternùmq; interire, quàm te DEI Filium, alienam ob noxam, vel Levi flagel-

flagello contingi. Sed aliter visum est amori tuo: quod dignius diviniusque esse credidit, pro servuli vita Dei Unigenitum occumbere, & insolentis atque protervi hominis culpam, ipsum præstare Universitatis autorem. Quapropter succurrit hoc loco Cardinalis Latini (Ursini scilicet, Frangipani) ex ordine Prædicatorum à S. Antonio relato

P. 4. tit. 15.
c. 41. §. 3.

rhythmos sanè teneros usurpare, & dicere:

Bone JESU cur tanta pateris,

Cum peccati nihil commiseris,

Flos innocentia?

Ego latro, tu cruce moreris,

Ego reus, tu panà plecteris

Nostre nequitia.

An te fecit sic amor ebrium,

Ut nec crucem putes opprobrium,

Amoris gratia? &c.

Neque hic fortassis improbanda videbitur devotio, incitante ad id spiritu, idque ad majorem cordis compunctionem profere credens, in secreto cubiculi tui, non cogitatione duntaxat, sed etiam re ipsa externoque habitu rei personam representes, nudo vertice, & detractis calceamentis, recte etiam collo circumjecta, prout Libellus quidam Amatori Crucifixi faciendum suggerit, teque eâ specie ad peccati Crucifixi abijciens, lamentabili voce veniam pacemque implores. Delectabit enim ea contriti cordis humilitas, commovebitque cor benignissimi JESU, eumque potenter inflectit tibi ut gratiam impendat suam, effundatque viscera misericordiae suae.

Neque id feceris absque majorum exemplo. Nam simile quiddam, tamen in causa dispari, designasse legitur S. Carolum Borromæum; qui saviente Mediolani peccentia, nudis vestigijs, capitis adducto super oculos, ferali fine (in morem latronis qui ad furcam ducatur) sibi in collum

L. 4. tit. c.
4.

infecto, grandem crucem bajulans, in publica Cleri populiq; supplicatione processit; quò populo suo conciliare irarum Numen, ejusq; peccatis debitas pœnas in se unum ab illo averteret. B. Petrum Thomam ex sacro Ordine Carmeli Patriarchiam Constantinopolitanum: qui itidem vili indutus sacco, & rei instar collum laqueo implicitum habens, discessit è vita. S. Franciscam Romanam: quæ defuncto marito, cum in oblatarum sub Regula D. Benedicti Congregationem, quam in Domo Turris Speculorum instituerat, recipi vellet, nudis & ipsa pedibus, fune ad collum alligato, humi prostrata, multis cum lacrymis earum numero adjungi postulavit. Ut magis insolitum S. Francisci factum hic non proferam; qui sui deprimendi gratiâ, nudum propemodum, fune ad collum alligato, trahi sese jussit ad petram, maleficis hominibus publicè puniendis destinatam.

Potes etiam, ad flecendam Dei misericordiâ, & nonnullam pro Salvatoris injurijs honorariam satisfactionem, componi in pœnitentis habitum, nudato tergo, virgâsq; ac flagella manibus præferens; eòq; schemate representare te oculis Divinæ justitiæ, illa pœnarum instrumenta offerendo æterno Patri, tēq; unâ ad omne supplicium, quod ulciscendæ morti Unigeniti, ei de te sumere libuerit, cum hac similive oratione.

En Pater optime & justissime; ego ille sum sceleratus parricida, ille Majestatis Divinæ reus, ille sacrilegus, execrandus, detestabilis, interfector Unigeniti tui. Plecte, percutite, feri, vindica. Ego enim in flagella paratus sum, nec recusabo, quin pœnas quaslibet dependam, & malis omnibus exercear, opprimar, & tanquam in nihilum redigat, dummodo id quidquid erit supplicij, in nonnullâ acceptes compensationem atrocissimæ injuriæ, quâ in te peccando, Pater optime, indignissimæ morti objeci dilectissimū filium uteri tui.

Et.

VV ad. in Vi-
ta n. 40. 6
42.

Vit. c. 6.

Et similem in sensum incidisse video Ludovicum Blosum, dum peccatorem ad DEUM conversum ita loquentem inducit: *Heu infelix ego, non veritus sum tanta illa perpetrare scelerem, quae dilectus filius tuus tantis cruciatibus diluit atque expiavit. Non peto, Domine, ut mala quae commisi inulta maneant. Prorsus ulciscere in me injurias, quas intuli tibi: quandoquidem humiliter me submitto flagellis misericordiae tuae.*

Aliàs denique potes te ipsum, quasi qui aliunde habendo non sis, imaginariae satisfactionis specie, ipsi Christo in servum obstrictissimum contradere, & verè servum, ut quem pro sua benignitate, cum perdere posset, tamen servare maluerit, neque interim sibi gratis te quaesierit, sed magno emerit pretio sanguinis sui.

Postulabis igitur, ut tanquam servum malum, te viculis timoris atque amoris sui constringat, & ne quàm effugere possis, insuper ad suam crucis truncum alliget, futurum aeternum mancipium gloriae suae. Imprimat denique atque inurat sua stigmata fronti tuae, & notas servitutis indeliberabiles; ut consentaneè ad id quod ait Apostolus empti cum sis pretio magno, glorifices & portes DEUM in corde & corpore tuo.

§. 2.

Pars posterior: eadem in causâ, sibi iudicis ac vindictis partes adversus semet ipsum sumere.

POSTERIOR actus est, ut non jam corâ DEO, sed intus apud nosmet ipsos, sive in secreto foro nostrae conscientiae, indignissima Unigeniti nece nos accusemus; ipsi eam indigni facti certissimi testes, ipsi justi iudices, ipsi tantae injuriae vindictes, & cõmeriti eâ causâ supplicij, ipsi de nobis severi exactores simus. Quâ etiam arte nobis suggerit S. Bonaventura, dum ita loquitur: *Contra nostram pravam nequitiâ amorem*

mur, & nos ipsi nostri iudices simus; vindicemus in nobis injuriam Domini nostri, & quantum possumus, nos conculcemus; dicentes unusquisq; intra se: Ego ille qui contempsi Dominum DEUM, & pro quo mortuus est Dominus meus JESUS. Jam horrent me vestimenta mea: & mirum videtur, quomodo me non detestatur omnis creatura; quia omnium Creatorem contempsi. Et infra: Mihi videtur (inquit) quod tota hujus mundi machina post me & contra me nefandum proclamet, & dicat: Iste est ille, qui Dominum DEUM nostrum contempsit, & contemnit. Iste est; iste est, &c. Pergit enim pluribus sub peccatoris persona demonstrare, quomodo contra se sigillatim insurgant creaturæ omnes, & magnis clamoribus universæ sese ad eum disperdendum incitent: unde ad extremum territus exclamat: Heu, heu miser, quid faciam? quod ibo, quia omnia contra me sunt armata? Tum verò ad eam, quam modò proponimus, DEUM placandi artem conversus: Scio, quid faciam, inquit. Contra me ipsum ego ipse armabor, & ero, præ cæteris crudelior mihi & severissimus Judex. Afficiam me undiq; penalitatibus & angustijs, & me tanquam lutum fetidissimum conculcabo, & abominabor me sicut stercus, & intolerabilis ero mihi met ipsi. In mea confusione, & dejectione & conculcatione, sive à me, sive ab alijs illata tarabor, & exultabo cum apparuerit ignominia mea. Et quia non sufficio me detestari, contra me universum cæcum creaturarum congregabo, & à quolibet confundi & puniri desiderabo, quia earum contempsi creatorem. Hæc & multò plura Doctor Sèraphicus eo loco, profusè accommodatè in rem nostram.

Porrò capite superiori à nobis memorata B. Catharina Adorna, ad idem propositum audita est aliquando dicere: si fieri posset, ut omnium tormenta SS. Martyrum, ipsasq; etiam inferorum pœnas pro Dei amore sustinuissèm; id omne, quod quidem ad Deo satisfaciendum attinet, pro nihilo, & (ut ipsa loquitur in mentis excessu) quædam veluti
 Iii
 ipfius

P. 1. Stim. a.
7. grad. 7.

Vit. c. 9.

ipſius DEI injuria, habendum eſſet, collatum ad eum amorem, quo immenſa illa bonitas, nos primùm creavit, tum etiam recreavit atque redemit. Quid autem altera illa. *L. 1. Sit. c. 14.* Chriſto dilecta vidua, Maria Raggia? cujus is fuiſſe probatur æſtus atque ardor animi, tam incenſum Chriſto amore ſui paſſo ſatisfaciendi deſiderium; ut non tantùm opere ejus gratiã membratim minutatimq; concidi, verùm etiam amiſſa membra deinde ruruſum recipere, ac morte ſapius repetitã vitam iterare, quò ſapiùs pro dilecto pati & excarnificari poſſet.

Verùm iſtiusmodi grandia & inſolentia vota, grandibus item animabus, & excelsis mentibus relinquuntur. At tamen, quæ meæ hic partes ſunt, in intimo conſcientiæ tribunalis, me (uti dicebam) tanti criminis compertum habere, inquam fuiſi divini ſanguinis, ſeverum in memet excubo judicium, me ipſum inceſſam, in me armabor, in me ſæviam, & quã fas erit crudelitate, vindicandis in me Domini mei injurijs, juſtas ipſe de meis manibus poenas expoſcam. Atque utinam, non pro meis tantùm, ſed pro mundi totius ſcleribus, quæ Deo meo crucem fixere, ſatisfacere poſſim! Utinam in hoc funeſtum caput inſurgat omniuniverſi natura, & omnium vice in me omnium nequiſſimum concitata, de me uno ultionem reperat indigniſſime ceſſi Domini ac Creatoris ſui.

Sed quando jam eo rigore nobiſcum non agis, optime Jeſu, ſolo contriti cordis ſanguine, & promptã tibi ſervendi mente contentus; concede id ſaltem, ut vel eã quam dixi contemplatione, mei contemptu, oppreſſione, omnino vexatione gaudeam; & quidquid adverſi acerbive in me, ſive à Patre tuo, ſive ab hominibus, ſive ab alia quacunque natura, incurrerit; id tanquam divinæ ultionis particulam de hoc reo expetitam interpretans, læter vel ſic de me tantillam præſtari ſatisfactionẽ, tibi Deo meo malitiã meã tam atrociter læſo atq; offenſo. Atq;

Atq; hæcenus de confutionis & satisfactionis exercitijs. Quinquã animam jam Christum amantem; eiq; placere sollicitam, juvabit equidem (ut partim jam fecimus) cogitationes hujusmodi in amoris deniq; argumenta reflectere, & ad his austerioribus affectibus in illos suaviores revolvi; optimũ ac indulgentissimum Redemptorem laudando; gratias habendo, ejusq; immensam eomendando misericordiam, quod non modò pro te crucifigi & mori voluerit, sed te summè ingratum, & beneficio inæstimabili nihil nisi peccata atque offensas rependentem, etiam sustinuerit; & quando non mortem sed vitam desiderat peccatoris, amabilibus ejus obsequijs æternũ te mancipando, atque ad crucem quotidie ferendam, ad assiduum mortificationis studium, quasi longum amoris martyrium, tantissæ saltem satisfactionis nomine, hilarè te offerendo. De quo ita S. Bernardus in Meditationibus: *Fudit ipse lacrymas pro te; lava & tu per singulas noctes lectum tuum, cordis compunctione & lacrymarum assiduitate. Fudit ipse sanguinem suum, funde & tu tuum, quotidiana corporis afflictione. Quem si semel ponere pro Christo non potes, saltem mitiori quodam sed longiori martyrio, pone.* Ita S. Bernardus.

Cap. 3.

Iii 3

PARS